

Credința și fapta

Apariție
neîntreruptă
din anul 2002.

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

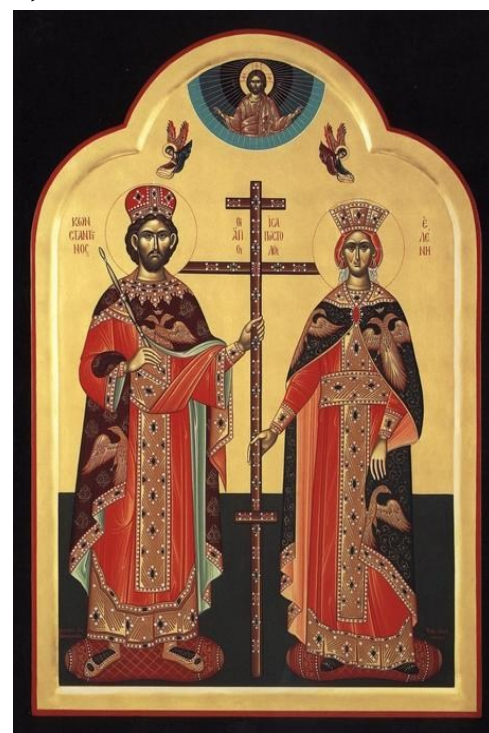
Duminica a șasea după Paști (a Orbului din naștere)

Joi, 21 mai: Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) și Sfinții Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena

Anul acesta, ziua de Joi, 21 mai, ne cheamă la o întreită bucurie duhovnicească. Serbăm Înălțarea Domnului, care a avut loc pe muntele Eleon, la 40 de zile după Învierea Sa, dar și pe Sfinții Împărați Constantin și Elena, cinstiți ca ocrotitori ai credinței creștine.

Și tot în această zi, ca în fiecare an, vom săvârși Slujba de Pomenire a Eroilor Neamului și ale Victimelor războaielor, la monumentul din Parcul parohial, unde vor participa și elevii Școlii „Carol I”, care vor prezenta un scurt program artistic, cu poezii și cântece patriotice.

Evangelhia duminicii

Ev. Ioan 9, 1-38

În vremea aceea, trecând Iisus, a văzut pe un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuït, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici acesta n-a păcătuït, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui Care M-a trimis pe Mine; căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului. Apoi i-a zis: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului, care se tâlcuiește: trimis. Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum și s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul Care Se numește Iisus a făcut tină, a uns ochii mei și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci, iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei și m-am spălat și văd. Însă unii dintre farisei ziceau: Acest Om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis, deci, orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că și-a deschis ochii? Iar el a zis că Proroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții

celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns, însă, părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb; dar cum vede el acum, noi nu știm; sau Cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii pusese acum la cale ca, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul acesta este păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu că, fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce și-a făcut? Cum și-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și l-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit cu Moise, dar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este, iar El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar, dacă este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară. A auzit Iisus că l-au dat afară și, găsindu-l, l-a întrebat: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a grăit: Cred, Doamne! Și s-a închinat Lui.

Înălțarea Domnului - deplină îndumnezeire a firii umane asumate

Înălțarea lui Hristos întru slava și șederea Sa de-a dreapta Tatălui este chipul deplinei îndumnezeiri a umanității Lui. Prin toate actele Sale - întrupare, moarte, înviere - El a îndumnezeit treptat firea omenească pe care a asumat-o, dar prin Înălțare a transfigurat-o pe deplin. Datorită transfigurării supreme a trupului Său, Hristos poate deveni interior celor care cred în El. Înălțarea Domnului nu înseamnă retragerea Sa din creație, pentru că El continuă să fie prezent și lucrător prin Sfântul Duh.

Înălțarea Domnului cu trupul la cer este o mărturie a faptului că omul a fost creat pentru veșnicie, căci Fiul nu Se înfățișează Tatălui numai ca Dumnezeu, ci și ca Om.

Hristos prin Înălțarea Sa nu arată doar unde trebuie să ajungă omul, ci se face cale și putere ca omul să ajungă la aceasta stare. El șade pe tronul dumnezeiesc al slavei, dar și locuiește în inima celor ce-L iubesc. Așa putem înțelege paradoxul: Hristos s-a Înălțat și în drum spre înălțare cu fiecare dintre noi.

Înălțarea Domnului în iconografie

În primul registru din icoana Înălțării Domnului este reprezentat Mântuitorul într-o mandorlă, simbol al slavei dumnezeiești. Stă așezat pe un curcubeu și binecuvintează cu mâna dreaptă, iar în stânga ține Sfânta Evanghelie.

În afara mandorlei sunt doi îngeri care zboară cu brațele întinse, atingând cu mâinile lor marginea exterioară a mandorlei. Îngerii sunt prezenți nu pentru a susține mandorla, căci Hristos Se înalță prin propria putere dumnezeiască, ci ca semn de cinstire.

Reprezentarea Domnului purtat de îngeri este și o icoană profetică a Celei de-a doua veniri, când va avea loc sfârșitul chipului acestei lumi și judecata tuturor: "Bărbați galileieni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer" (Faptele Apostolilor 1, 11).

În cel de-al doilea registru se află Maica Domnului care privește în față și are mâinile înălțate în rugăciune. De o parte și de alta se află Apostolii, iar lângă Fecioara Maria stau apostolii Pavel în dreapta și Petru în stânga. În spatele Maicii Domnului sunt doi îngeri în veșminte albe care țin în mâna dreaptă un toiag, iar cu stânga Îl arată pe Hristos înălțându-Se.

Chiar dacă Sfânta Scriptura nu amintește de prezenta Fecioarei la Înălțarea Domnului, ea este afirmată de cântările Bisericii: "Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu, că văzând astăzi pe Cel ce L-ai născut înălțându-Se de pe pământ, împreună cu îngerii L-ai mărit" (Cântarea a 9-a a canonului).

Deși nici Sfântul Apostol Pavel nu a fost prezent la Înălțarea Domnului, el este reprezentat alături de ceilalți Apostoli în icoana Înălțării. Motivul? Cu puțin timp înainte de Înălțarea Sa, Hristos îi îndemnase pe ucenicii Săi să propovăduiască pretutindeni Evanghelia, iar Pavel a fost "vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor și a regilor și a fiilor lui Israel" (Faptele Apostolilor 9, 15).

Obiceiuri populare de Înălțarea Domnului

Cum se întâmplă și la alte sărbători mari, mulți obișnuiesc să țină trei zile de sărbătoare, începând cu junul, adică miercuri, zi de post, continuând cu vineri, altă zi de post.

Sunt locuri în care aceste zile sunt numite, amuzant, "Bălțatele", pentru că oamenii s-au obișnuit să muncească miercuri dimineață, începând sărbătoarea abia de după-amiază, iar vineri după prânz să lucreze. De aceea sunt "bălțate", căci au și părți de sărbătoare, și părți de zile de lucru!

Prin Banat sau în Țara Hațegului, în unele sate, se face nedeie în ziua de Înălțare. E o sărbătoare la care participă toți oamenii din sat, dar și rudele lor plecate prin alte părți sau prietenii. E un prilej de a se întâlni și de a se bucura împreună, sub binecuvântarea sărbătorii. Nu degeaba nedeii i se mai spune și "rugă!". După slujbă, are loc o procesiune pe câmp, prilej cu care se sfințesc recoltele. În unele locuri, se ocolește satul cu lanurile, apoi oamenii merg și în pădurile din jur. Împodobirea cu flori și spice verzi de grâu a bisericilor și a caselor nu este doar un obicei frumos: mulți cred că astăzi se sfințesc holdele și fânul.

Se spune, că, odată cu Domnul, se înalță la cer și sufletele celor adormiți de la Săptămâna Luminată încoace. De aceea, gospodinele pregătesc bucate pe care le dau de pomană pentru sufletele celor adormiți. (Sursa: crestinortodox.ro)

Proclamarea locală a canonizării Sfintei Mărturisitoare Blandina de la Iași în Catedrala Mitropolitană din Iași, 17 mai 2026

Blondina Gobjilă, cunoscută îndeobște ca „mama Blandina”, s-a născut la 24 februarie 1906 în satul Grușenți-Chelmești din Basarabia, într-o familie de preot. Tatăl se numea Zaharia Popovici, iar mama, Serafima. Aceștia mai aveau două fete și un băiat, Blandina fiind cea mai mică dintre toți. Numele îi vine de la Sfânta Muceniță Blandina, care a trăit în secolul al II-lea, în zona Lyonului de astăzi, și a fost martirizată în anul 177 în timpul persecuțiilor lui Marcus Aurelius (161-180). Semnificația numelui, care provine de la latinescul blandus, însemnând „blând, mângâietor, plăcut, fermecător, îmbietor”, descrie foarte bine caracterul pe care ea l-a avut, cât și modul în care a relaționat cu oamenii de-a lungul vieții sale, indiferent de dificultățile întâmpinate.

A primit o educație aleasă, atât morală, cât și intelectuală. Familia de preot în care s-a născut i-a influențat profund educația și personalitatea. Credința, evlavia, dragostea pentru sfintele slujbe, respectul față de aproapele și jertfelnicia sunt virtuți pe care le-a lucrat din fragedă pruncie, până la sfârșitul vieții. De la vârsta de 6 ani participa zilnic la slujbele săvârșite de tatăl ei, citea la strană, cunoștea rânduiețile sfintelor slujbe, când era nevoie îl înlocuia pe cântăreț, iar Sfânta Liturghie o cunoștea pe dinafară. Ea a urmat școala generală și gimnaziul, ajungând profesoară pentru clasele I-VII.

La 27 august 1926, se căsătorește cu Gheorghe Gobjilă, inginer agronom, fiu de preot, cu care a avut un singur fiu, Vladislav-Slavcic.

(continuare în ultima pagină)

Sfânta Elena, o împărăteasă în mijlocul poporului

„Merita cu adevărat să vezi cum umbla femeia

aceasta extraordinară, înveșmântată simplu și modest, în mijlocul poporului înghesuit în jurul ei, vădindu-și evlavia față de Dumnezeu prin tot soiul de fapte bineplăcute Lui.

Străbătând întregul Răsărit înconjurată de strălucirea ce i-o aducea autoritatea împărătească, Elena împărțea în jur daruri din belșug, atât poporului de prin orașe, cât și oricărui ins care venea la ea să-i ceară; și tot din belșug împărțea ea cu darnicu-i braț și unităților armate.

Dar cel mai mult își arăta dărnicia înaintea săracilor celor goi și neajutorați: față de unii, cu daruri în bani; iar față de alții, împărțindu-le cu prisosință veșminte ca să-și acopere trupul. Pe câte unii i-a scăpat din închisoare sau de pătimirile lor din mine; a slobozit de prigoană pe mulți asupriți; în sfârșit, câte unora le-a trimis vorbă să se întoarcă din surghiun.

Deși strălucind de asemenea fapte de bine, Elena nu dădea uitării nici dovezile de credință în Dumnezeu: în biserica lui Dumnezeu putea fi văzută oricând, casele de rugăciune le înzestra cu daruri minunate și nu dădea uitării nici măcar lăcașurile aflate în cele mai neînsemnate cetăți.

Merita cu adevărat să vezi cum umbla femeia aceasta extraordinară, înveșmântată simplu și modest, în mijlocul poporului înghesuit în jurul ei, vădindu-și evlavia față de Dumnezeu prin tot soiul de fapte bineplăcute Lui.”

(sursa: doxologia.ro, Eusebiu de Cezareea, Viața lui Constantin cel Mare, traducere și note de Radu Alexandrescu, în „Părinți și Scriitori Bisericești”, vol. 14, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, p.143)

Câteva reflecții despre relațiile intra-familiale

„Familia este un proiect de lungă durată, și pe parcursul deceniilor cu ea se întâmplă fel și fel de lucruri: unele perioade sunt relativ simple și aproape senine, pe când altele devin momente de adevărată încercare pentru sentimentele membrilor ei. Tocmai de aceea este atât de necesar schimbul de informații dintre soți.

Nu este un secret faptul că multe familii tinere sunt nevoite la început să închirieze o locuință, și doar cu timpul ajung să facă rost de un „cuib” propriu. Pe deasupra, casa poate fi mai mare sau mai modestă, mai bună sau mai proastă. Ceva asemănător se întâmplă și cu comunicarea dintre soți: capacitatea de a discuta într-o atmosferă de încredere și bunăvoință până și problemele cele mai dificile nu apare nici pe departe imediat. În perioada de „făcut curte” nici nu e nevoie de așa ceva: capetele îndrăgostiților sunt pline de cu totul alte lucruri.

Adevărata comunicare e o prerogativă a familiei mature, ai cărei membri înțeleg prea bine că fiecare dintre ei reprezintă o sumă foarte complicată de calități și defecte aflate într-o luptă continuă și crâncenă, unde „câmpul de luptă este inima omului”. Deprinderea de a comunica nu e deloc un bonus anexat la certificatul de căsătorie, ci rezultatul efortului depus în mod minuțios și responsabil de-a lungul a mulți ani. Totuși, tocmai absența acestei experiențe dă naștere, într-o măsură considerabilă, izbucnirilor spontane ale emoțiilor distructive.

Enervarea seamănă în mare măsură cu o alergie cronică. La început, o provoacă doar un număr restrâns de situații foarte bine definite, dar dacă nu ne luptăm așa cum trebuie cu înclinarea noastră spre mânie, cu timpul sfera cauzelor posibile se lărgeste.

Iritabilitatea cronică poate fi comparată cu patima alcoolului, sau cu obiceiul de a-ți petrece serile în fața televizorului. Poate fi comparată și cu exercițiile sportive (cu cât ne antrenăm mai zelos mușchii, cu atât devin mai puternici), sau cu un călător care merge prin deșert (cu cât bea mai multă apă, cu atât îl chinuie mai rău setea)

Cu cât ne enervăm mai des, cu atât mai obsesivă devine necesitatea de a ne vărsa enervarea pe cineva. Totuși, trebuie să ținem minte cu toții: nu poți scăpa de emoțiile negative pur și simplu „vârsându-le” în exterior. În acest fel ele pot fi doar „îmbunate” și „adormite” pentru o vreme. Enervarea se ascunde, și va aștepta doar momentul potrivit ca, prinzând puteri noi, să se facă simțită de toată lumea. Aceasta este una dintre „capcanele mâniei”.

Poate apărea o intoxicație mâniaoasă când nivelul de iritare reciprocă din familie crește atât de mult, că membrii ei sunt nevoiți să cadă de acord cu privire la o pauză, la un armistițiu.

Obişnuința de a-ți „vărsa” mereu nervii are o influență cât se poate de negativă asupra relațiilor noastre cu copiii. Mai mult decât atât, aceștia o transferă în mod inevitabil asupra tovarășilor de vârstă, precum și asupra fraților mai mici.

Înțelepciunea orientală glăsuiește: „Educatorul enervat nu educă, ci doar nervează”. Părintele aflat într-o stare de acest fel își poate atinge, în perspectivă scurtă, scopul; totuși el imprimă în sufletul de copile un model vicios de comportament emoțional: când ceva ne merge, dă drumul la enervare, presează-l pe cel de lângă tine și vei fi fericit, și mulțumit!

Copilul își însușește fără efort această tactică primitivă și, într-adevăr, cu ajutorul ei reușește tot mai des să facă în așa fel încât, de pildă, să i se pună un „desen” (animat), chiar dacă în acel moment ar trebui să se ocupe de cu totul alte lucruri; să i se cumpere o jucărie dorită, dar nicidecum indispensabilă, ori să i se pună încă o linguriță - prisositoare - de zahăr în orezul cu lapte....”

(Ecaterina Burmistrova, *Enervarea*, Ed. Sofia, 2017, pp. 7-10)³

Credința și fapta

Foaițe duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

*Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

* Alte activități: Valentin Burlacu

www.parohiatomacozma.ro,

parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO95 BTRL RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania, CIF: 11198095.

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic la Biserica Toma Cozma

Duminică, 17 mai

08:00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

Miercuri, 20 mai

16:00 Slujba Vecerniei pentru (†) Înălțarea Domnului

Joi, 21 mai

8.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

12:00 Procesiune la Monumentul Eroilor și momente lirice susținute de elevii de la Școala „Carol I”

Vineri, 22 mai

18:00 Agheasmă. Acatist și citirea pomelniceilor

Sâmbătă, 23 mai

7.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

18:00 Slujba Vecerniei

După fiecare slujbă de seară, cei care doresc se pot spovedi, urmând a se împărtăși în cadrul Sfințelor Liturghii.

(continuare din pagina a treia)

Din acel moment, viața mamei Blandina ar putea fi împărțită în trei etape de câte 15 ani: 1926-1941 sunt ani petrecuți în tihnă și fericire în familie, alături de soț și de băiatul lor; 1941-1956 este perioada în care a fost deportată în Siberia; din 1956 până în 1971, când trece la Domnul, își trăiește anii de libertate la Iași, la Catedrala Mitropolitană, lângă Sfânta Cuvioasă Parascheva.

Despre prima etapă de 15 ani nu avem foarte multe detalii, punctul culminant al acesteia fiind începutul anului 1941 când, după ce Basarabia a fost anexată URSS, a început o prigoană a regimului împotriva intelectualilor și a familiilor înstărite: în data de 5 mai 1941, soțul a fost arestat, iar în data de 21 iunie, Blandina a fost și ea arestată – principala vină fiind aceea că ar fi vrut să fugă în România, fiind considerată dușman al poporului. În drumul spre Siberia, a fost închisă o perioadă în Kazan, într-o închisoare amenajată în chiar biserica Maicii

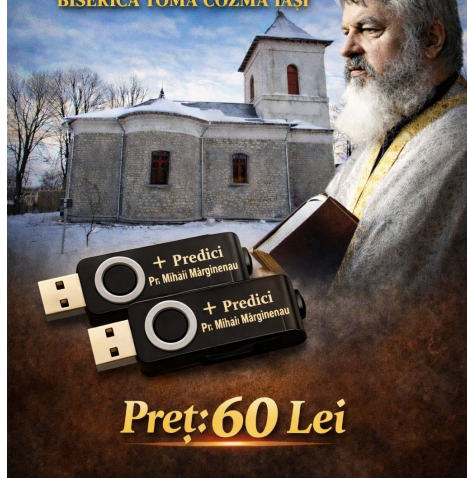
Domnului din Kazan, transformată astfel în temniță de comuniști. Aici, mama Blandina, urmând învățăturii Mântuitorului Hristos, împreună cu verișoara ei s-au oferit să ducă „parasa” afară și să fie astfel slujitori fraților aflați în suferință

Fiind încă în închisoarea din Kazan, într-o noapte a visat că la gemulețul mic al celulei a apărut Mântuitorul cu coroana de spini pe cap, răstignit pe Sfânta Cruce. Din cap, în jurul coroanei, șiroia sângele, iar Iisus mișca capul la dreapta și la stânga, a durere, și atunci curgea sângele mai mult. Ea a vrut să meargă să-I ștergă rănile, să-I oprească sângele, iar Iisus i-a zis: „Vezi cât sufăr și Eu pe nedrept, nevinovat!?”. Prin acest vis, mărturisește mama Blandina, Iisus i-a dat liniște, putere, pace și o mângâiere de nedescris. Acest vis a urmărit-o toți anii de închisoare și în Siberia, și toată viața.

(sursa: doxologia.ro, continuare în numărul viitor)

**Predici înregistrate
in anul 2011**

Pr. Mihai Mărgineanu
BISERICA TOMA COZMA IASI

+ Predici
Pr. Mihai Mărgineanu

+ Predici
Pr. Mihai Mărgineanu

Preț: 60 Lei

3,5%

PENTRU
BISERICA TOMA COZMA

